

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 4To/84/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4420010114
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adriana Némethová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4420010114.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adriany Némethovej a členov senátu JUDr. Zity Matyóovej a JUDr. Lenky Formel Kováčovej, PhD., v trestnej veci proti obžalovanému R. W., pre trestný čin neodvedenia dane a poistného podľa § 148a odsek 1, odsek 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., o odvolaní obžalovaného R. W. (ďalej len „obžalovaný“) proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 28.06.2021, sp. zn. 3T/16/2020, na verejnom zasadnutí konanom v Nitre dňa 20. januára 2022, takto

rozhodol:

Podľa § 321 odsek 1 písmeno f/, odsek 3 Trestného poriadku z r u š u j e s a napadnutý rozsudok vo výroku o náhrade škody.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný R. W. (ďalej len „obžalovaný“) v bodoch 1/ a 2/ uznaný vinným zo spáchania pokračovacieho trestného činu neodvedenia dane a poistného podľa § 148a odsek 1, odsek 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., na tom skutkovom základe, že:

1/ R. W. vystupujúci ako konateľ spoločnosti Q., s.r.o. so sídlom F. XX, R., IČO: XX XXX XXX (ďalej len „Q.“) v úmysle predstierať uskutočnenie zdaniteľných plnení, ktorých účelom bolo dosiahnuť prostredníctvom spoločnosti Q. neoprávnené vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty, zabezpečil vyhotovenia a podpísanie zmluvy o kúpe č. 10/04 zo dňa 02.09.2004 a zmluvy o kúpe technologického zariadenia zo dňa 02.09.2004, ktoré mali byť uzatvorené medzi spoločnosťou Q. ako kupujúcim a spoločnosťou W., s.r.o., so sídlom č. 9, H., IČO: XX XXX XXX (ďalej len „W.“) zastúpená konateľom W. T. ako predávajúcim, pričom v súvislosti s kúpnu zmluvou č. 10/04 zo dňa 02.09.2004 zároveň zabezpečil vyhotovenie faktúry č. XT/XX/XXXX X XXXXXXXX zo dňa 15.09.2004 s predmetnom fakturácie „strojové súčiastky“ podľa dodacieho listu č. XX-XX-XX zo dňa 15.09.2004 za kúpnu cenu 96.305.510,- Sk (3.196.757,29 €), z čoho daň z pridanej hodnoty predstavovala sumu 15.376.510,- Sk (510.406,63 €) a v súvislosti so zmluvou o kúpe technologického zariadenia zo dňa 02.09.2004 zabezpečil vyhotovenie faktúry č. XXXXXXXX zo dňa 15.09.2004 a dodacieho listu č. XX-XX-XX zo dňa 15.09.2004 s predmetom fakturácie „technologické zariadenie“ za kúpnu cenu 28.560.000,- Sk (948.018,32 €) z čoho daň z pridanej hodnoty predstavovala sumu 4.560.000,- Sk (151.364,27 €) na základe takto vyhotovených účtovných dokladov R. W. vystupujúci ako konateľ spoločnosti Q. podal dňa 03.11.2004 na Daňovom úrade R. dodatočné daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za mesiac september 2004, do ktorého zahrnul aj zdaniteľné obchody vyplývajúce z týchto účtovných dokladov, v podanom dodatočnom daňovom priznaní pritom po zohľadnení týchto zdaniteľných plnení neoprávnené uplatnil nárok na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty vo výške 19.917.500,- Sk (661.139,88 €), ktorý však na základe výsledkov daňovej kontroly vykonanej Daňovým úradom R. (protokol č. XXX/XXX/XXXX/XX zo dňa 16.03.2005) nebol spoločnosti Q. vyplatený, R. W. pritom týmto konaním iba predstieral existenciu ekonomických, resp. obchodných aktivít, predmetom ktorých mal byť predaj, resp. kúpa tovaru (strojových súčiastok a technologického zariadenia linky na plnenie tekutých látok), skutočným zámerom jeho činnosti (vyhotovenie kúpnych zmlúv, faktúr, dodacích listov) však bola iba simulácia vzniku podmienok uvedených v zákone č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty za

účelom neoprávneného uplatnenia nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty vo výške 19.917.500,- Sk (661.139,88 €),

2/ R. W., vystupujúci ako konateľ spoločnosti Q. v úmysle predstierať uskutočnenie zdaniteľných plnení, ktorých účelom bolo dosiahnuť prostredníctvom spoločnosti Q. neoprávnene vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty, zabezpečil vyhotovenie a podpísanie zmluvy o kúpe tovaru zo dňa 26.11.2004 a zmluvy o kúpe č. 11/04 zo dňa 26.11.2004, ktoré mali byť uzatvorené medzi spoločnosťou Q. ako kupujúcim a spoločnosťou W. zastúpená konateľom W. T. ako predávajúcim, pričom v súvislosti so zmluvou o kúpe tovaru zo dňa 26.11.2004 zároveň zabezpečil vyhotovenia faktúry č. XXXXXXXXX zo dňa 29.11.2004 a dodacieho listu č. XX-XX-XX zo dňa 29.11.2004 s predmetom fakturácie „čínsky porcelán“ za kúpnu cenu 28.560.000,- Sk (948.018,32 €), z čoho daň z pridanej hodnoty predstavovala sumu 4.560.000,- Sk (151.364,27 €) a v súvislosti so zmluvou o kúpe č. XX/XX zo dňa 26.11.2004 zabezpečil vyhotovenie faktúry č. XXXXXXXXX zo dňa 29.11.2004 a dodacieho listu č. XX-XX-XX zo dňa 30.11.2004 s predmetom fakturácie „náhradné diely a súčiastky strojových zariadení“ za kúpnu cenu 96.305.510,- Sk (3.196.757,29 €) z čoho daň z pridanej hodnoty predstavovala sumu 15.376.510,- Sk (510.406,63 €), na základe takto vyhotovených účtovných dokladov R. W. vystupujúci ako konateľ spoločnosti Q. podal dňa 27.12.2004 na Daňovom úrade R. daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za mesiac november 2004, v ktorom neoprávnene uplatnil nárok na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty vo výške 19.936.510,- Sk (661.770,90 €), ktorý bol Daňovým úradom R. následne poukázaný na podnikateľský účet spoločnosti Q. č. XXXXXXXXXXX/XXXX vedený v Ľudovej banke a.s., z uvedeného účtu boli finančné prostriedky získané z vyplateného nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty, R. W. vzápätí vybrané v hotovosti, R. W. pritom týmto konaním iba predstieral existenciu ekonomických resp. obchodných aktivít, predmetom ktorých mal byť predaj, resp. kúpa tovaru (strojových XT/XX/XXXX 3 súčiastok a čínskeho porcelánu), skutočným zámerom jeho činnosti (vyhotovenie kúpnych zmlúv, faktúr, dodacích listov) však bola iba simulácia vzniku podmienok uvedených v zákone č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty za účelom neoprávneného uplatnenia nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty vo výške 19.936.510,- Sk (661.770,90 €).

Za to mu bol podľa § 148a odsek 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. s poukazom na § 40 odsek 1, odsek 5 písmeno c/ Trestného zákona č. 140/1961 Zb. uložený trest odňatia slobody 4 roky a podľa § 39a odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona č. 140/1961 Zb. bol na výkon tohto trestu zaradený do prvej nápravno-výchovnej skupiny, t. č. ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona. Podľa § 49 odsek 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. mu bol uložený trest zákazu činnosti vykonávať funkciu štatutárneho zástupcu, alebo štatutárneho orgánu akejkoľvek obchodnej spoločnosti, člena dozorného orgánu, vedúceho organizačnej zložky podniku, vedúceho podniku zahraničnej osoby, vedúceho organizačnej zložky podniku zahraničnej osoby alebo prokuristu v trvaní 5 rokov. Podľa § 288 odsek 1 Trestného poriadku bola poškodená SR, Finančné riaditeľstvo SR, A. XX, T. T., IČO:XX XXX XXX odkázaná s nárokom na náhradu škody na civilné súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku, ihneď po jeho vyhlásení, podal odvolanie obžalovaný, proti všetkým výrokom napadnutého rozsudku, ktoré odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu. V písomných dôvodoch odvolania uviedol, že zo žiadneho dokazovania nevyplývalo, že to bol práve on, kto zabezpečil vyhotovenie akýchkoľvek zmlúv, faktúr a dodacích listov. Bolo preukázané, že kúpne zmluvy, faktúry, daňové priznania k dani z pridanej hodnoty, dodatočné daňové priznania k dani z pridanej hodnoty a dodacie listy špecifikované v rozsudku súdu I. stupňa podpísal. Tvrdí, že nepoznal ich obsah. V jeho osobe je možné vidieť bieleho koňa, ktorý bol zneužitý na páchanie trestnej činnosti inými osobami a všetky úkony robil pod nátlakom týchto osôb. Žiadnym spôsobom neprofitoval z trestnej činnosti, aj v rozhodnom čase, aj doteraz je nemajetný. Je nesprávne poukazovať na výpovede svedkov E. a W., ktorí boli zamestnancami daňového úradu a boli poverení na vykonanie kontroly v tom zmysle, že obžalovaný sa vedel vyjadriť k tým veciam, pretože práve na základe tejto nedostatočnej daňovej kontroly bol nakoniec nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty vyplatený a inú argumentáciu svedkov, ktorí vykonávali daňovú kontrolu a de facto boli za výkon kontroly zodpovední, si nemožno z ich strany ani len predstaviť. Dokonca kontrolóri nepreverili spoločnosť G. s.r.o., ktorá mala predmetný tovar od spoločnosti Q. s.r.o. kúpiť, čo preukazuje až nápadnú vágnosť vykonanej daňovej kontroly. Tvrdenie týchto svedkov je v priamom rozpore s obsahom výpovede pracovníčky Daňového úradu R. P. M., ktorá okrem iného vo vzťahu k osobe obžalovaného vypovedala, že vzbudzoval dojem, že podnikaniu nerozumie. Výpoveď svedka Q. R. preukazuje, že rovnaký modus operandi použili tretie osoby aj na jeho zneužitie. Osud osôb S. S., D. P. st. a W. T. ml. preukazuje, že konanie obžalovaného

nebolo slobodné a úmyselné, ale skôr ovplyvnené nátlakom tretích osôb, ktoré zrejme nemali zábrany nepohodlných svedkov navždy umlčať. Má vyštudovanú iba základnú školu a z obsahu jeho výpovedí je zrejme, že jeho intelekt je v pásme nižšieho populačného priemeru, čo bolo zrejme aj z jeho prejavu na hlavnom pojednávaní. Nebol by schopný dopustiť sa takej trestnej činnosti, aká mu kladená za vinu v podanej obžalobe. Absentuje úmysel spáchať skutok uvedený v obžalobe. Vytkol súdu I. stupňa, že sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, čo malo za následok uznanie obžalovaného vinným a následné uloženie neprímerane prísneho trestu odňatia slobody. Navrhol zrušiť napadnutý rozsudok podľa § 321 odsek 1 písmeno b/ Trestného poriadku a podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku rozhodnúť o jeho oslobodení spod obžaloby podľa § 285 písmeno a/ Trestného poriadku.

Obžalovaný sa na verejné zasadnutie krajského súdu nedostavil, o termíne verejného zasadnutia bol riadne a včas upovedomený, prostredníctvom svojho obhajcu písomným podaním z 13.01.2022 požiadal o vykonanie verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti a preto krajský súd za splnenia podmienok ustanovenia § 293 odsek 7 Trestného poriadku vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovaného.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí zotrval na dôvodoch odvolania obžalovaného a navrhol obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písmeno a/ Trestného poriadku oslobodiť.

Zástupca krajského prokurátora na verejnom zasadnutí uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za zákonný a dôvodný. Jeho stanovisko o zákonnosti a dôvodnosti tohto rozsudku neovplyvňujú ani skutočnosti vyplývajúce z odôvodnenia odvolania obžalovaného. Navrhol preto odvolanie obžalovaného zamietnuť podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné.

Krajský súd, ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania oprávnenou osobou, preskúmal podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Preskúmaním spisového materiálu krajský súd zistil, že v tomto konaní bol zadovážený dostatok dôkazov, ktorými boli objasnené všetky základné skutočnosti dôležité pre trestné stíhanie, ktoré súd I. stupňa potreboval pre svoje rozhodnutie. Pri vykonávaní dôkazov orgány činné v tomto konaní postupovali podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku.

Súd I. stupňa na hlavnom pojednávaní pri vykonávaní dôkazov postupoval podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku, ako i ďalších ustanovení upravujúcich spôsob vykonávania dôkazov v trestnom konaní, pričom sa nedopustil žiadnych podstatných chýb, ktoré by odôvodňovali zrušenie napadnutého rozsudku v zmysle § 321 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku.

Svoje rozhodnutie súd I. stupňa primerane odôvodnil tak, ako mu to ukladajú príslušné ustanovenia Trestného poriadku, keď uviedol, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Stručne a jasne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel skutkové zistenia. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejme, ako sa okresný súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval pri posudzovaní jeho konania v otázke viny a pri ukladaní trestu.

Pokiaľ ide o skutkové zistenia vyjadrené v skutkovej vete napadnutého rozsudku, aj krajský súd sa stotožňuje s úvahou súdu I. stupňa, že vykonaným dokazovaním je bez dôvodných pochybností preukázané, že skutku sa dopustil obžalovaný konaním popísaným v skutkovej vete napadnutého rozsudku. Medzi konaním obžalovaného a vzniknutým následkom existuje príčinná súvislosť. Krajský súd sa stotožňuje so záverom súdu I. stupňa o preukázaní zavinenia obžalovaného, poukazujúc pritom na vyhodnotenie dôkazov súdom I. stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré zodpovedajú ustanoveniu § 2 odsek 12 Trestného poriadku a v ktorom sa súd I. stupňa vysporiadal s dôkazmi, na základe ktorých mal zavinenie obžalovaného za preukázané, aj keď sa súd I. stupňa nevysporiadal s obhajobou obžalovaného, že na páchanie trestnej činnosti bol využitý treťou osobou, konkrétne osobou E., ktorému odovzdal aj peniaze, ktoré vybral z banky. Je potrebné uviesť, že zo skutkových okolností a to z výpovedí a to konkrétne z výpovede svedka Q. R., svedka D. P. a svedka W. T. možno konštatovať, že obžalovaný bol skutočne na páchanie tejto konkrétnej trestnej činnosti využívaný inou

osobou napriek výpovediam svedkov konkrétne S. E. a E. W., ktorí vypovedali, že daňovej kontroly sa zúčastňoval konkrétne obžalovaný. Táto skutočnosť ho však nevyvíňa zo zodpovednosti za spáchaný skutok, pretože to bol práve obžalovaný, ktorý či už na požiadanie alebo za iných okolností podpisoval všetky potrebné doklady na uskutočnenie formálnych prevodov tovaru medzi spoločnosťami Q. s.r.o., spoločnosťou W. s.r.o., vystupoval ako konateľ tejto spoločnosti, podpisoval priznania k dani z pridanej hodnoty, na základe ktorých bolo možné vyplatenie neoprávneného nároku na nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty, bol osobou, na ktorú bol vedený účet spoločnosti v Ľudovej banke, a.s., a následne ktorá suma nadmerného odpočtu bola aj vyplatená a bol to práve obžalovaný, ktorý zabezpečil vybratie sumy 19.936.510 Sk z Ľudovej banky bez ohľadu na to, komu boli následne tieto peniaze zo strany obžalovaného odovzdané. Z vykonaného dokazovania nevyplývajú žiadne pochybnosti o schopnosti obžalovaného rozpoznať nebezpečenstvo svojho konania a o schopnosti svoje konanie ovládať napriek ním tvrdenej skutočnosti, že by nebol schopný skutok spáchať vzhľadom na jeho intelekt v pásme nižšieho populačného priemeru. Z týchto dôvodov krajský súd zistil, že obžalovaný konal v úmysle priamom, či už následkom, podľa jeho tvrdení, tzv. manipulácie zo strany inej osoby. Na takéto konanie obžalovaného poukazuje aj skutočnosť, že vrátená suma nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty bola obžalovaným neštandardne vybratá v hotovosti, pričom išlo o finančnú hotovosť v neštandardnej výške, ktorá bola následne podľa jeho tvrdení, odovzdaná inej osobe. Z týchto dôvodov mal krajský súd zavinenie obžalovaného na spáchaní skutku za preukázané a z týchto dôvodov neakceptoval jeho odvolacie námietky.

Súd I. stupňa preto nepochybil, keď konanie obžalovaného právne kvalifikoval ako trestný čin neodvedenia dane a poistného podľa § 148a odsek 1, odsek 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. a to z dôvodov uvedených v právnej vete napadnutého rozsudku, pretože obžalovaný neoprávnene uplatnil nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty v úmysle zadovážiť inému neoprávnený prospech, pričom krajský súd vychádzal pri tomto svojom závere práve z tvrdení obžalovaného, že konal na podnet inej osoby. Súd I. stupňa správne posúdil konanie obžalovaného podľa zákona účinného v čase jeho spáchania a to podľa Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v súlade s § 16 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., podľa ktorého trestnosť činu sa posudzuje podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný, podľa neskoršieho zákona sa posudzuje len vtedy, ak je to pre páchatela priaznivejšie a takto je upravená časová pôsobnosť aj podľa § 2 odsek 1 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z., teda účinného v čase vyhlásenia rozsudku. Je zrejmé, že neskorší Trestný zákon, t.j. zákon č. 300/2005 Z. z. pre obžalovaného ako páchatela trestného činu nie je priaznivejší a to ani vzhľadom na trest, ktorý možno obžalovanému za spáchaný skutok uložiť a ani vzhľadom na kritériá rozhodné pre určenie rozsahu neoprávneného prospechu, ktorý je rozhodný pre právnu kvalifikáciu konania obžalovaného.

Vzhľadom na vyššie uvedené, aj krajský súd mal skutkové zistenia bez dôvodných pochybností za preukázané, zavinenie obžalovaného za dostatočne preukázané, a preto neakceptoval jeho odvolacie námietky.

Po preskúmaní výroku o treste krajský súd zistil, že súd I. stupňa správne pri ukladaní trestu aplikoval kritériá ustanovenia § 34 Trestného zákona, keď prihliadol na spôsob spáchania činu a jeho následok. Súd I. stupňa pri ukladaní trestu použil u obžalovaného tzv. mimoriadne zmierňovacie ustanovenie, pričom použitie tohto ustanovenia súd I. stupňa riadne odôvodnil a krajský súd sa s týmito úvahami súdu I. stupňa stotožňuje, pričom uloženie miernejšieho trestu odňatia slobody nie je odôvodnené práve vzhľadom na rozsah neoprávneného prospechu, ktorý bol konaním obžalovaného spôsobený. Pokiaľ ide o zaradenie obžalovaného na výkon trestu do konkrétneho ústavu na výkon trestu odňatia slobody, tento bol správne postupom podľa § 48 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona za splnenia v ňom uvedených kritérií, zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Súd I. stupňa nesprávne použil pri zaradení obžalovaného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody aj ustanovenie § 39a odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona č. 140/1961 Zb., pretože takýto výrok nezodpovedá vonkajšej diferenciacii výkonu trestu odňatia slobody podľa aktuálneho platného a účinného zákona o výkone trestu odňatia slobody.

Súd I. stupňa však pochybil, keď priznal Finančnému riaditeľstvu SR, ktorý zastupuje Slovenskú republiku, postavenie poškodeného podľa § 46 odsek 1 Trestného poriadku a konal s týmto subjektom v adhéznom konaní. Je potrebné uviesť, že pojem škoda nie je znakom skutkovej podstaty pri daňových podvodných konaniach, ale ich znakom je pojem „rozsah“, ktorý je daný tým, v akej výške bola skrátaná príslušná daň alebo neoprávnene uplatňovaný nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty. Nárok štátu

na zaplataenie dane nie je nárokom na náhradu škody spôsobenej trestným činom, pretože nárok na zaplataenie dane vzniká už tým, že určitý príjem podlieha podľa daňových predpisov zdaneniu a nevzniká teda z konania, ktoré má znaky trestného činu. Skutočnosť, že pri trestnom čine tzv. daňového podvodu, ako je tomu napríklad pri vyplatení neoprávneného odpočtu dane z pridanej hodnoty, vzniká štátu na majetku skutočná škoda, t.j. dochádza k jeho zmenšeniu, to však neznamená, že túto škodu možno uplatňovať aj v adhéznom konaní ako nárok na náhradu škody. Nárok subjektu, ktorý vyplýva z verejnoprávných vzťahov, teda v danom prípade zo vzťahov, ktoré sú upravené daňovými normami, ide o nárok, ktorý nespadá do právomoci civilného súdu podľa príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku. Takéto nároky sa prejednávajú a rozhodujú v správnom konaní pred príslušným správnym orgánom, v danom prípade pred správcom dane. Takéto nároky nie je možné prejednať a rozhodovať teda ani v trestnom konaní a ani negatívne. Z týchto dôvodov preto súd I. stupňa nemohol odkázať Finančné riaditeľstvo SR s ich nárokom na civilné súdne konanie.

Z týchto dôvodov preto krajský súd postupom podľa § 321 odsek 1 písmeno f/, odsek 3 Trestného poriadku na podklade odvolania obžalovaného v jeho prospech, zrušil napadnutý rozsudok výlučne vo výroku o náhrade škody a následne nebolo potrebné zamietnuť odvolanie obžalovaného, pretože o jeho odvolaní bolo rozhodnuté vyššie uvedeným výrokom.

Toto rozhodnutie prijal senát pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je možné podať ďalší riadny opravný prostriedok.